

Паралельні попередження - номер чотири

Підвалини віри та небезпека забуття: уроки з пророцтва та історії

Jeff Pippenger

2023-08-08

Кого він навчить знанню? І кого він навчить розуміти вчення? Тих, що відлучені від молока й відняті від грудей.

Бо припис на припис, припис на припис; рядок на рядок, рядок на рядок; тут трохи, там трохи:

Бо недорікуватими устами та іншою мовою він говоритиме до цього народу. До яких він казав: Ось спочинок, яким ви можете дати спочинок змореним; і ось освіження,— та вони не хотіли слухати.

Але слово Господнє було для них: заповідь на заповідь, заповідь на заповідь; правило на правило, правило на правило; трохи тут, трохи там; щоб вони йшли, і падали навznak, і розбивалися, і потрапляли в тенета, і були взяті. Ісаїя 28:9-13.

Ці вірші з Ісаї неодноразово розглядалися в Таблицях Авакума. Тут мені потрібно лише побіжно їх торкнутися, щоб узяти один-два моменти з цих попередніх віршів і додати їх до нинішнього обговорення. Цей уривок показує народ, який не витримує випробування, бо вони «йдуть, і падають навznak, і будуть розбиті, і впіймані в пастку, і взяті». Вони були народом, що провалив випробування щодо того, кого Бог намагатиметься «вчити» — «розуміти» «знання» або «вчення». Це було випробування, засноване на розумінні примноження знання, тож це було те саме випробування, яке відділяло мудрих і безбожних у дванадцятому розділі книги Даниїла, бо всі пророки одностайні й указують на кінець світу. У дванадцятому розділі Даниїла «мудрі» розуміють, а «безбожні» не розуміють примноження знання.

Люди в уривку з Ісаї були випробувані "Словом Господнім", яке "не хотіли слухати". А саме те "Слово Господнє", яке вони відкинули і яке дозволило б їм "зрозуміти" зростання "знання", було біблійним правилом, що визначає, як правильно узгоджувати пророчі історії. Ті, що занепали в уривку Ісаї, відкинули правило, яке вказує, що для розуміння пророчої історії треба шукати ту лінію "тут трохи, там трохи". Слово Господнє, яке спричинило випробування, що вони відкинули, було методикою добору пророчих ліній звідси й звідти, а потім розміщення однієї з тих вибраних ліній пророчої історії паралельно іншим лініям пророчої історії, які стосуються тієї самої теми. Успіх спроби накладати "лінію на лінію" таким чином залежить від застосування справжніх правил пророчого тлумачення. Ті правила, які є "приписами", також слід об'єднувати, і їх можна знайти тут і там у Біблії. Діви Ісаї, які не витримують випробування, роблять це тому, що забувають головне, чого не мали забувати, а саме, що історія повторюється.

"Нам нема чого боятися за майбутнє, хіба якщо ми забудемо шлях, яким Господь вів нас, і Його вчення у нашій минулій історії." Нариси життя, 196.

Бог не є Богом безладу, і одним із підтверджень цього є те, що кожен пророк у Біблії вказує на одну й ту саму пророчу лінію. Вони не всі бачать однакові події на цій лінії, але це завжди та сама лінія подій наприкінці світу. Це події, які ведуть до закриття випробувального часу, після чого настають сім останніх кар, що завершуються Другим Пришествям Христа. Історія одного пророка може стосуватися Божого вірного народу в цій лінії історії, а свідчення іншого — Божого невірному народу, або Сполучених Штатів, Ватикану, Організації Об'єднаних Націй, купців землі чи ісламу, але це завжди одна й та сама лінія.

Вістка про Іллю в книзі Малахії, а також вістки, представлені в першому, чотирнадцятому й вісімнадцятому розділах Об'явлення, і вістка з одинадцятого та дванадцятого розділів Даниїла — це одна й та сама вістка. Усі вони — одна й та сама лінія історії, але кожна має свій особливий внесок у розповідь.

Те, що майже повсюдно неправильно розуміють щодо того особливого послання, — це те, що воно відкривається тільки Божому народові саме незадовго до завершення людського часу випробування. Знаючи, що це особливе послання завжди застерігає про швидке наближення завершення часу випробування, ми розглянемо, можливо, найвиразнішу ілюстрацію завершення часу випробування в Біблії.

Неправедний хай ще чинить неправду; і нечистий хай ще занечищається; а праведний хай ще чинить правду; і святий хай ще освячується. Об'явлення 22:11.

Перш ніж кінець часу випробування буде оголошено у небесному святилищі словами одинадцятого вірша, має прозвучати особливе попереджувальне пророче послання з книги Об'явлення, яке розкривається Божим слугам.

І він каже мені: Не запечатай слів пророцтва цієї книги, бо час близький. Неправедний нехай і далі чинить неправду; і нечистий нехай і далі скверниться; і праведний нехай і далі чинить праведність; і святий нехай і далі освячується. Об'явлення 22:10–11.

Перед сімома останніми карами має бути особливе пророче послання, розпізнане Божим народом. Коли той «час близький», «пророцтво цієї книги» (пророцтво Об'явлення), яке було запечатане, має бути розпечатане. Єдине пророцтво в книзі Об'явлення, яке було запечатане, — це пророцтво про сім громів.

І я побачив іншого могутнього ангела, що сховався з неба, зодягненого в хмару; і веселка була над його головою, і обличчя його було, немов сонце, а ноги його — як стовпи вогню. І в руці його була відкрита маленька книжечка; і він поставив свою праву ногу на море, а ліву — на землю, і закричав гучним голосом, як лев ричить; і коли він закричав, сім громів подали свої голоси. І коли сім громів подали свої голоси, я збирався писати; і почув голос із неба, що говорив до мене: Запечатай те, що промовили сім громів, і не запишуй цього. Об'явлення 10:1–4.

Безпосередньо перед завершенням періоду випробування для людства, коли "час близький", відбудеться розпечатання особливої біблійної істини, що вказує на "речі, які мають незабаром статися". Могутній ангел десятого розділу Об'явлення — це Ісус Христос, який закричав, як лев.

Могутній ангел, який наставляв Івана, був не ким іншим, як Ісус Христос. Те, що Він поставив праву ногу на море, а ліву — на суходіл, показує роль, яку Він виконує в заключних сценах великої боротьби з Сатаною. Це положення означає Його верховну силу й владу над усією землею. Боротьба посилювалася й ставала дедалі рішучішою від віку до віку і так триватиме аж до заключних сцен, коли майстерна діяльність сил темряви досягне своєї вершини. Сатана, об'єднавшись зі злими людьми, обмане увесь світ і церкви, які не приймають любові істини. Та могутній ангел вимагає уваги. Він кличе гучним голосом. Він має показати силу й владу Свого голосу тим, хто об'єднався з Сатаною, щоб противитися істині. Біблійний коментар Адвентистів сьомого дня, том 7, с. 971.

Наприкінці «церкви», яких «Сатана» обманує, є обманутими, бо не прийняли любові до «істини». Слово «істина» в уривку з другого Послання до Солунян, на який щойно послалася Сестра Вайт, є основним грецьким словом, що походить від єврейського слова, перекладеного як «істина», яке складається з трьох єврейських літер і представляє Альфу й Омегу. Чи є якісь біблійні докази того, що істина, пов'язана з правилом першої згадки і яка представляє атрибут характеру Христа, є тією істиною, яку відкидають і яка, внаслідок цього, породжує сильну оману?

Отож благаємо вас, брати, щодо приходу нашого Господа Ісуса Христа і нашого зібрання до Нього, щоб ви не швидко похитнулися розумом і не стривожилися — ні від духу, ні від слова, ні від листа, нібито від нас, ніби день Христа вже настав. Нехай ніхто не обманує вас жодним чином, бо той день не настане, якщо спершу не станеться відступництво і не відкриється чоловік беззаконня, син погібелі, який противиться і звеличує себе над усе, що зветься Богом або предметом поклоніння, так що він, як Бог, сидить у Божому храмі, видаючи себе за Бога. Хіба не пам'ятаєте, що, коли я ще був у вас, я говорив вам про ці речі? І тепер ви знаєте, що стримує, щоб він був відкритий свого часу. Бо таємниця беззаконня вже діє; лише той, хто тепер стримує, буде стримувати, доки не буде усунений. І тоді відкриється беззаконник, якого Господь погубить подихом Своїх уст і знищить сьйвом Свого приходу, — того, чий прихід — за дією сатани, з усією силою, знаменнями та облудними чудами, і з усяким підступом неправедності в тих, що гинуть, бо вони не прийняли любові до істини, щоб їм спастися. І за це Бог пошле їм потужну оману, щоб вони повірили брехні, щоб були засуджені всі, хто не повірив істині, але вподобали неправедність. 2 Солунян 2:1–12.

Цей уривок з Послання до Солунян часто розглядався в Таблицях Авакума, тож наразі ми обмежимося коротким коментарем. Те, що Сестра Вайт називає "дивовижним учинком Сатани", — це у Павла "діяння Сатани з усякою силою, знаменнями та неправдивими чудесами". Обманлива діяльність, ідентифікована Сестрою Вайт і Павлом, починається з недільного закону в Сполучених Штатах.

«Декретом, що узаконює установу Папства всупереч Божому закону, наша нація повністю відступить від праведності. Коли Протестантизм простягне свою руку через прірву, щоб схопити руку Римської влади, коли він сягне через безодню, щоб потиснути руку Спіритизмові, коли під впливом цього потрійного союзу наша країна зречеться кожного принципу своєї Конституції як протестантського і республіканського правління та створить умови для поширення папських неправд і оман, тоді ми знатимемо, що настав час для дивовижної діяльності Сатани і що кінець близько». Свідчення, том 5, 451.

У цьому уривку з Послання до Солунян, який ми розглядаємо, Павло називає папу наприкінці світу чотирма різними назвами. Папа — це "людина гріха", він — "син погибелі", він — "таємниця беззаконня" і "той беззаконник". Павло подає ще кілька характеристик папи понад ці чотири назви, бо повідомляє, що папа (який за Павлових часів ще мав з'явитися) "відкриється у свій час".

Папа «буде виявлений у свій час». Найочевидніший біблійний доказ — хоча це аж ніяк не єдина біблійна істина — того, що папа Римської церкви є антихристом біблійного пророцтва, встановлюється сімома різними й прямими посиланнями в Біблії, які визначають «час», коли папство мало панувати над землею, той самий «час», який людство називає Темними віками. Біблія розкриває папу як уособлення папства, неодноразово визначаючи точний період «часу» — з 538 по 1798 рік, — протягом якого папство мало правити світом. Павло сказав, що він буде виявлений у свій час.

Павло також зазначає, що йдеться про Папу Римського, який «противиться і звеличує себе над усе, що називається Богом або є предметом поклоніння; так що він, мов Бог, сидить у храмі Божому, показуючи себе Богом». Серед іншого це означає, що антихрист біблійного пророцтва є релігійним символом. Він не Гітлер і не Олександр Македонський. Це ще більше уточнює ідентифікацію Папи Римського, адже він не просто релігійний тиран, він — релігійний тиран, який стверджує, що перебуває в Божому храмі. Антихрист заявляє, що восідає в християнській церкві.

Згідно з Павлом і Даниїлом, коли папа перебуває у своїй проголошеній ним християнській церкві, він виявляє характер сатани, який бажав сісти на Божий престол і бути звеличеним над усім. Я кажу — Павло і Даниїл, — бо більшість біблійних коментаторів визнають, що коли Павло показує, що однією з характеристик папи є те, що він цілковитий нарцис, то Павло просто цитував з опису папи в одинадцятому розділі книги Даниїла, де Даниїл записує:

І цар робитиме за своєю волею; і піднесеться та звеличиться над кожним богом, і говоритиме нечуване проти Бога богів, і матиме успіх, аж поки не звершиться обурення, бо призначене буде виконане. Даниїла 11:36.

Коли Павло говорить про нарцисичний характер папи, він перефразовує вірш із книги Даниїла й стверджує, що саме папа «противиться й підносить себе над усе, що зветься Богом чи є предметом поклоніння; так що він, як Бог, сидить у храмі Божому, виставляючи

себе за Бога». Вірш у книзі Даниїла, що визначає характер папства, також згадує «час», покликаний «виявити», що папство було антихристом, оскільки він зазначає, що папство буде «процвітати», аж доки «гнів не звершиться».

«Обурення» закінчилося у 1798 році, тож Даниїл у вірші (хоча це не одне з семи місць у книгах Даниїла та Об'явлення, де прямо згадується 1260-річна історія) все ж прямо ідентифікує папську владу і зазначає, що вона отримала «смертельну рану», як це називає Іван, у 1798 році. Отже, вірш вказує на кінець періоду папського правління, хоча й не визначає тривалість цього правління.

У цьому уривку Павло також визначає силу, яка стримувала папство від встановлення контролю над світом до 538 року, зазначивши, що фесалонікійці, до яких він писав, уже знали цю конкретну істину. Він поставив запитання: «Хіба не пам'ятаєте, що, коли я ще був із вами, я говорив вам про це?» Він нагадує їм, що вони вже знали, «що утримує» (тобто стримує) папство, доки він «не буде відкритий свого часу». Сила, що передувала і перешкоджала папству встановити контроль над світом, була тією владою, яка контролювала світ, коли Павло писав листа. Це був язичницький Рим. Павло писав, що язичницький Рим буде «усунений з дороги», аби папство могло встановити контроль над світом.

Саме це розуміння привело Вільяма Міллера до усвідомлення, що сила, символізована як «щоденне» в книзі Даниїла, була язичницьким Римом. Адвентизм визнає, що структура, а отже й усі пророчі уявлення Вільяма Міллера, були засновані на його розумінні книг Даниїла й Об'явлення і що ці дві книги стосуються двох спустошувальних сил — язичницького та папського Риму. В уривку в Посланнях до Солунян Міллер, уже знаючи (як у його час знав кожен протестант), що папа є антихристом, коли усвідомив, що язичницький Рим був історичною владою, яка передувала папському пануванню, і що Павло стверджував, що язичницький Рим мав бути усунений раніше, ніж папство зійде на престол над світом, тоді пов'язав це з книгою Даниїла і «щоденним», де тричі зазначено, що «щоденне» повинно бути «усунуте» перш ніж папство перебере владу над світом. Свідчення Павла дозволило Міллеру побачити, що язичницький Рим — це «щоденне» Даниїла, і відтоді він міг розпізнати, що дві спустошувальні сили у Даниїла — це язичницький і папський Рим. Ця істина становить основу міллеритського руху. Адвентизм, безперечно, нині відкидає працю Міллера, але все ж визнає, що цей огляд розвитку Міллерового розуміння «щоденного» у Даниїлі доводить, що влада, про яку Павло каже, що вона «стримує» піднесення папської влади, доки не буде усунена, була язичницьким Римом, і що це є правильним аналізом Міллерового мислення щодо цих питань.

Маючи істину про те, що «щоденне» в книзі Даниїла є символом язичницького Риму, який передував царству папського Риму, яке Даниїл представив як «мерзоту спустошення», Міллер тоді зміг розпізнати пророчі часи, пов'язані з царствами біблійного пророцтва, і, коли його розум відкрився для цих прозрінь, він зібрав низку істин, що становлять підвалини адвентизму. Ці істини були закарбовані на двох таблицях піонерських діаграм 1843 і 1850 років. Ці істини є основою адвентизму і ґрунтувалися на розпізнанні «часу».

Історія того, коли підвалини були закладені, є головною темою у Таблицях Авакума.

У Таблицях Авакума не зазначено, що підвалини, які ґрунтувалися на часі, сформували структуру, яка дає необхідне бачення останньому поколінню, аби воно розпізнало, що існували істини, представлені як підвалини. Існувала перша істина, яка була найпершим каменем, покладеним у підвалину, але «щоденне» у книзі Даниїла не було першою істиною Міллера. Першим каменем у підвалині, яку Міллер був покликаний збудувати, стали «сім часів» із Левіта, двадцять шостої глави, але без істини про «щоденне» Міллер не розпізнав би структури пророцтва, яку йому потрібно було розпізнати, щоб представити вістку першого ангела. Його структура полягала в розгляді пророцтва крізь призму двох спустошувальних сил. Міллер розглядав дракона (язичницький Рим) і звіра (папство). Третій ангел звертається до дракона (Організації Об'єднаних Націй), звіра (папства) і лжепророка (Сполучених Штатів).

Якщо людина приймає всі, не деякі, а всі часові пророцтва, викладені міллеритами на двох священних піонерських таблицях, така людина повинна особисто дослідити ті істини. Як ви могли б їх прийняти, якщо ніколи їх не досліджували? Якщо ті, хто досліджує основоположні істини, беруть на себе особисту відповідальність перевірити ті істини і згодом приймають усі ті істини, тоді вони збудували на Скелі, а не на піску.

Нехай ті, хто стоїть як Божі сторожі на стінах Сіону, будуть чоловіками, які можуть бачити небезпеки, що стоять перед народом, — чоловіками, які вміють розрізняти істину й оману, праведність і неправедність.

"Надійшло попередження: не можна допустити нічого, що порушить підвалини віри, на яких ми будемо відтоді, як це послання прийшло в 1842, 1843 і 1844 роках. Я була в цьому посланні, і відтоді я стою перед світом, вірна світлу, яке Бог дав нам. Ми не маємо наміру сходити з тієї платформи, на яку були поставлені наші ноги, коли день у день ми шукали Господа щирою молитвою, просячи світла. Хіба ви думаєте, що я могла б відмовитися від світла, яке Бог дав мені? Воно має бути як Скеля віків. Воно провадить мене відтоді, як його було дано." Review and Herald, 14 квітня 1903 р.

Для того, щоб ті, хто бажає почути, могли проаналізувати часові пророцтва з історії міллеритів, необхідно розглядати історичні періоди, які представлені цими часовими пророцтвами. Це передбачає роботу з нанесення подій на шкалу часу. Коли учень пророцтва досягає такого рівня дослідження, на якому він розглядає ці пророчі періоди, виведені міллеритами з Біблії і згодом підтверджені історичними свідченнями, він буде в змозі розпізнати, що історія на початку часового пророцтва символічно є прообразом історії наприкінці того самого пророцтва. З такої позиції учень має навчитися, що історія повторюється. Маючи таке розуміння, він також повинен побачити, що Ісус ілюструє кінець початком.

І з пророчої лінії пророцтва, що зображує кінець світу як «будівництво храму», студент має знати, що існує остаточний вінцевий камінь, який встановлюється на храм, збудований на підвалині. Він має прийти до розуміння, що підвалина храму, до виявлення якої було

використано Міллера (яка представляє Ісуса Христа, бо не можна закласти жодної іншої підвалини, ніж Ісус Христос), була підвалиною, збудованою на пророчому часі. Оскільки Ісус ілюструє кінець початком, студент також має побачити, що вінцевий камінь, останній камінь храму, — має відповідати підвалині. Для Міллера підвалиною храму був пророчий час, але все ж таки підвалиною був Ісус Христос.

Згідно з Божою благодаттю, даною мені, як мудрий будівничий, я поклав підвалину, а інший буде на ній. Але нехай кожен пильнує, як він буде на ній. Бо іншої підвалини ніхто не може покласти, ніж та, що вже покладена, — Ісус Христос. 1 Коринтян 3:10, 11.

Павло ототожнює свою працю зі зведенням храму, підвалину або початок якого він заклав. Він був апостолом язичників, і саме ним було закладено підвалину християнської церкви. У цьому ж уривку Павло також зазначає, що наші тіла є храмом Святого Духа. Є також храм Соломона і скинія в пустелі, і в усіх них фундаментом є Ісус Христос. Підвалину, яку через Міллера було закладено, призначено для храму адвентизму, і фундаментом цього храму, безперечно, є Ісус Христос; але, точніше, це храм, який зводиться з духовних і пророчих матеріалів.

Отже, замковим каменем також має бути Ісус Христос, але цей замковий камінь повинен також включати першорядне пророче правило, бо Міллеру було дано набір правил, який містив головне правило міллерітів — принцип «рік за день». Без цього правила немає розуміння пророцтв часу, а отже немає й підвалини. Наприкінці має бути відповідник, що представляє Ісуса Христа (Підвалину), який є першорядним правилом у сукупності правил, що утворює Об'явлення Ісуса Христа. Це правило, звісно, правило «першої згадки», яке представляє рису характеру Христа, що визначає кінець від початку.

У Другому посланні до Солунян ті, хто не прийняли любов до істини, щоб спастися, відкинули істину, як вона представлена грецьким словом, що походить від єврейського слова, утвореного трьома літерами, яке в Старому Заповіті перекладається як "істина". Група, яка отримує сильну оману, бо повірила брехні, відмовилася повернутися до давніх стежок, до підвалів адвентизму, представлених на двох священних картах. Отже, в уривку, який ми вже деякий час розглядаємо, сказано:

Могутній ангел, який наставляв Івана, був не ким іншим, як Ісус Христос. Те, що Він поставив праву ногу на море, а ліву — на суходіл, показує роль, яку Він виконує в заключних сценах великої боротьби з Сатаною. Це положення означає Його верховну силу й владу над усією землею. Боротьба посилювалася й ставала дедалі рішучішою від віку до віку і так триватиме аж до заключних сцен, коли майстерна діяльність сил темряви досягне своєї вершини. Сатана, об'єднавшись зі злими людьми, обмане увесь світ і церкви, які не приймають любові істини. Та могутній ангел вимагає уваги. Він кличе гучним голосом. Він має показати силу й владу Свого голосу тим, хто об'єднався з Сатаною, щоб противитися істині. Біблійний коментар Адвентистів сьомого дня, том 7, с. 971.

У цьому попередньому уривку «церкви, які не прийняли любові до істини», — це злі та нерозумні діви Даниїла й Матвія, про яких Амос 8:12 свідчить, що вони почнуть шукати остаточне попереджувальне послання Бога, коли вже буде надто пізно. Уже надто пізно, бо вони повірили брехні щодо основ адвентизму. Адвентизм уперше прийняв ту брехню в 1863 році, і відтоді все котилося вниз.

Те, що я зараз напишу, мабуть, цілком суб'єктивне, але яке нове пророче світло було внесено в адвентизм від 1863 року? Еллен Вайт каже про вістку Джонса і Ваггонера 1888 року, що це була та сама вістка, яку вона звіщала протягом багатьох років. Їхня вістка могла здаватися новою й шокуючою для адвентизму у 1888 році, але новизну і шок спричинила не нова вістка, а сліпота, що осідала на Божий народ від 1863 року.

Еллен Уайт назвала адвентизм у лаодикійському стані ще до 1863 року, тож сліпота Лаодикії вже насувалася на адвентизм до 1863 року, але в 1863 році церква офіційно відклала убік істину щодо «семи разів» з двадцять шостого розділу Левита, що було найпершим «пророцтвом про час», яке відкрив Міллер. Від 1863 року в адвентизмі не з'явилося жодного пророчого світла! Що змінилося?

Перший камінь фундаменту храму, збудованого на пророчому часі, який символізував Ісуса Христа, був відкладений убік Адвентизмом у 1863 році. Перший камінь, покладений Міллером у фундамент храму на основі часу, як його подано в книзі Даниїла Христом, який представив себе як Палмоні, «дивний числитель», було відкинуто й відкладено. Найперший камінь, який відкрив Міллер...

Цитуючи пророцтво про відкинутий камінь, Христос послався на реальну подію в історії Ізраїлю. Ця подія була пов'язана з будівництвом першого храму. Хоча вона мала особливе застосування в час першого пришествя Христа і мала б із особливою силою промовити до юдеїв, вона має також урок і для нас. Коли споруджували Соломонів храм, величезні камені для стін і фундаменту повністю обробляли в кар'єрі; після того, як їх привезли на місце будівництва, на них уже не мали використовувати жодного знаряддя; робітникам залишалося лише поставити їх на місце. Для фундаменту було доставлено камінь незвичайного розміру та особливої форми; але робітники не могли знайти для нього місця й не прийняли його. Він їм заважав, лежачи без ужитку. Довго він залишався відкинутим каменем. Та коли будівничі дійшли до закладання наріжного каменя, вони довго шукали камінь достатнього розміру й міцності та належної форми, щоб зайняти саме те місце й витримати велику вагу, яка мала на ньому лежати. Якби вони зробили необачний вибір для цього важливого місця, безпека всієї будівлі була б поставлена під загрозу. Вони мали знайти камінь, здатний протистояти впливу сонця, морозу та бурі. У різний час було вибрано кілька каменів, але під тиском величезної ваги вони розсипалися на шматки. Інші не витримували випробування раптовими атмосферними змінами. Та зрештою увагу звернули на камінь, так довго відкинутий. Він був відкритий для повітря, сонця й бурі, і на ньому не з'явилося й найменшої тріщини. Будівничі оглянули цей камінь. Він витримав усі випробування, крім одного. Якщо він витримає випробування сильним тиском, вони вирішили прийняти його як наріжний камінь. Випробування провели. Камінь прийняли, встановили на призначене йому місце

й виявили, що він точно підходить. У пророчому видінні Ісаї було показано, що цей камінь є символом Христа. Він каже:

'Освятуйте Господа Саваота Самого; і нехай Він буде вашим страхом, і нехай Він буде вашим трепетом. І Він буде святилищем; але каменем спотикання і скелею спокуси для обох домів Ізраїля, за силце і за тенета для мешканців Єрусалима. І багато з-поміж них спіткнуться, і впадуть, і розіб'ються, і попадуть у тенета, і будуть захоплені.'

Перенесений у пророчому видінні до першого пришествя, пророк бачить, що Христу належить понести випробування й іспити, символом яких було повождення з головним наріжним каменем у храмі Соломона. 'Тому так говорить Господь Бог: Ось, кладу в Сіоні за підвалину камінь, випробуваний камінь, коштовний наріжний камінь, надійну підвалину: хто вірує, не покvapиться.' Ісаїя 8:13-15; 28:16.

У Своїй безмежній мудрості Бог вибрав наріжний камінь і поклав його Сам. Він назвав його «надійною основою». Увесь світ може покласти на нього свої тягарі та скорботи; він витримає їх усі. З цілковитою безпекою вони можуть будувати на ньому. Христос — «випробуваний камінь». Тих, хто довіряє Йому, Він ніколи не осоромить. Він витримав кожне випробування. Він витримав тягар провини Адама і провини його нащадків і вийшов більш ніж переможцем над силами зла. Він узяв на Себе тягарі, покладені на Нього кожним каючим грішником. У Христі винне серце знайшло полегшення. Він — надійна основа. Усі, хто робить Його своєю опорою, спочивають у повній безпеці.

У пророцтві пророка Ісаї Христа названо і надійною основою, і каменем спотикання. Апостол Петро, пишучи під натхненням Святого Духа, чітко показує, для кого Христос є наріжним каменем, а для кого — скелею спокуси:

«Якщо ж ви скуштували, що Господь ласкавий. До Нього, як до каменя живого, відкиненого людьми, але Богом вибраного, дорогоцінного, ви також, як живе каміння, будуетесь в духовний дім, у святе священство, щоб приносити духовні жертви, приємні Богові через Ісуса Христа. Тому й сказано в Писанні: Ось Я кладу на Сіоні наріжний камінь, вибраний, дорогоцінний; і хто вірує в Нього, не буде посоромлений. Отже, для вас, що віруєте, Він — дорогоцінний; а для непокірних — камінь, який відкинули будівничі, той став головою кута, і каменем спотикання, і скелею спокуси — для тих, які спотикаються об слово, будучи непокірні». 1 Петра 2:3–8.

Для віруючих Христос — тверда підвалина. Це ті, хто падає на Склею й розбивається. Тут представлено покору Христові та віру в Нього. Падати на Склею й розбиватися — означає відмовитися від власної праведності та прийти до Христа з дитячим смиренням, каючись у своїх переступах і вірячи в Його прощаючу любов. І так само вірою та послухом ми будуюмо на Христі як на нашій підвалині.

На цьому живому камені можуть будувати як юдеї, так і язичники. Це єдина підвалина, на якій ми можемо надійно будувати. Вона достатньо широка для всіх і достатньо міцна, щоб витримати вагу й тягар усього світу. І через єднання з Христом, живим каменем, усі, хто будує на цій підвалині, стають живими каменями. Багато людей власними стараннями ніби витесані, відшліфовані й прикрашені; але вони не можуть стати

«живими каменями», бо не поєднані з Христом. Без цього єднання ніхто не може спастися. Без життя Христа в нас ми не можемо вистояти перед бурями спокус. Наша вічна безпека залежить від того, чи будемо ми на надійній підвалині. Безліч людей сьогодні будує на підвалинах, які не були випробувані. Коли піде дощ, і розгуляється буря, і прийдуть повені, їхній дім упаде, бо він не збудований на вічній Скелі, наріжному камені — Христі Ісусі.

«Для тих, хто, будучи непокірними, спотикається об слово», Христос є скелею спокуси. Але «камінь, що його будівничі відкинули, той став головою наріжною». Подібно до відкинутого каменя, Христос у Своїй земній місії зазнав зневаги й наруги. Він був «зневажений і відкинутий людьми; муж скорбот, знайомий із болем: ... Він був зневажений, і ми не шанували Його». Ісаїя 53:3. Але наближався час, коли Він буде прославлений. Воскресінням із мертвих Він буде проголошений «Синоном Божим у силі». Римлян 1:4. Під час Свого другого приходу Він буде явлений як Господь неба й землі. Ті, що тепер збиралися розіп'яти Його, визнають Його велич. Перед усім всесвітом відкинений камінь стане головою наріжною.

І на «кого б він не впав, розтре його на порошок». Народ, що відкинув Христа, невдовзі мав побачити своє місто і свій народ знищеними. Їхня слава буде зломлена й розвіяна, як порошок перед вітром. А що ж знищило юдеїв? Це була скеля, яка, якби вони на ній будували, стала б для них безпекою. Це була зневажена Божа доброта, відкинута праведність, знехтуване милосердя. Люди стали проти Бога, і все, що могло бути їхнім спасінням, обернулося для них на погибель. Все, що Бог визначив на життя, стало для них на смерть. Розп'яття Христа юдеями потягло за собою знищення Єрусалима. Кров, пролита на Голгофі, була тягарем, що втопив їх у погібелі як у цьому світі, так і в світі прийдешньому. Так буде й у великий останній день, коли суд упаде на тих, хто відкинув Божу благодать. Христос, їхній камінь спотикання, тоді з'явиться їм як гора відплати. Слава Його обличчя, що для праведних є життям, буде для нечестивих пожираючим вогнем. Через відкинуту любов, зневажену благодать, грішник буде знищений.

Багатьма образами й повторними застереженнями Ісус показав, якими будуть наслідки для юдеїв через відкинення Сина Божого. Цими словами Він звертався до всіх у всі віки, хто відмовляється прийняти Його як свого Викупителя. Кожне застереження — для них. Осквернений храм, неслухняний син, лжевиноградарі, зневажливі будівничі мають свій відповідник у досвіді кожного грішника. Якщо він не покається, вирок, який вони передвіщали, спіткає його. Бажання віків, 597-600.

Ми продовжимо це у наступній статті.